

MOȘ TEACĂ

JURNAL ȚIVIL ȘI CAZON

Fondat de ANTON BACALBAȘA

ABONAMENT:
10 LEI PE UN AN

DIRECTOR-PROPRIETAR: GEORGE RANETTI

ADMINISTRAȚIA
STRADA SĂRINDAR, 10

ȘCENĂ DE ANUL NOŪ

— Cum?! Cînt-zeci de bani copii ăștia?
— Aș vrea să faci la dimita bébé cu așa un preț!

Odată cu numărul de față se distribuie cititorilor lui „Moș Teacă” o **SUPPLEMENT GRATUIT** un tablou colorat care, deși n'a sîngurat în „salonul” de la Atenei, e bun de trimis la expoziție de la Paris, atît de artistic și de subțire e lucrul.

În acest tablou, excelența noastră țarîstocrat d. Nae Petrescu s'a ridicat pînă la o așă de înaltă conoșțare florentino-scolară, în cît e de mirat cum n'a amestecat privind de-acolo de sus la sărmana omenire de epigoni.

CÎI CARI NE-AU ÎNJURAT...

La sfîrșitul anului, cînd toți buni gospodari își încheie bilanțul, e bine credem să facem și noi o scurtă catagrafie a averii noastre.

Constatăm de la 'nceput cu o mîndră satisfacție că pasiv nu avem.

Activul însă ne e colosal.

Toți oamenii de inimă și inteligenți ne-au dat concursul lor prețios; toți muscalii intelectuali, cari au cauciuc numai în cap, ne-au înjurat birjărește.

Acest din urmă succes, mai cu seamă, ne bucură.

E natural ca mișuna de spanchizi și de moșteci cari s'au incubat în presa romînească să 'și verse catranul inimilor în poșta unu organ care fără răgaz le-a desvîluit în tot-d'auna goli-ciunea minților lor proaste și fudule.

Dacă microbii a putea să scrie, ce articole fulgerătoare ar face ei pentru a cere consiliul sanitar să desființeze accidul fenic, mizerabilul accid fenic care atentează la viața unor așă de prețioase și folositoare gîngăni cum sunt microbii!

Se vede că cerneala de care ne-am servit în redacția lui *Moș Teacă* a fost amestecată cu accid fenic...

Ne-a 'njurat bună oară *Romînia Jună* — pentru ce?

Fiind-că am denunțat-o de la 'nceput publicului că — precum a spus așă de spirituel excelentul dr. Urechia — voește să 'și treacă săpunul punîndu-i eticheta de cap-

caval național. (În paranteze trebuie să adăgăm că acest săpun pe care *Romînia Jună* se 'ncearcă să 'l vîndă drept cașcaval de Pen-teleu e un ordinar săpun-rachiu fabricat fiind de cetățeni ca Al. Cohodoș și alți Popovicioși).

Ne-a 'njurat *Romînia Jună*, mai cu seamă în urma miciei notițe apărute în numărul trecut al lui *Moș Teacă* pe care-o reproducem numai așă d'ar dracului ca să mal înfierbîntăm nițel drojdia din capetele violențelor și vinolențelor noastre adversari.

Notița care-a supărat foc pe *Romînia Jună* glăsuia astfel:

Săptămîna trecută a fost un polei în București.

Romînia Jună descrie astfel această catastrofă:

„Trecătorii erau alinați și 'și treceau tăpile, cînd o poleiul, pentru a putea umbra, odată la fie care două pași erau amenințat să cazi pe spate ca să oșruți pămîntul”.

Din două una:

Ori că pămîntul s'a întors cu pardonul sus, ori că trecătorii ceea pe cari i-a văzut reporterul *Romîniei Jună* aveau gura situată la viceversa.

Altminteri nu se explică cum sărătu pămîntul cînd el căzuseră pe spate.

Prinsă flagrant delict de gugu-mănie, ce era să facă *Romînia Jună*?

A pus pe d. Al. Cohodoș să ne tragă un zăvrac cum nu se aude nici în cafeneaua lăutărească de la III-a din strada Sfînt.

Asta înseamnă că am înțepat bine, că vîrful peniței noastre a isbutit să pătrundă prin șoricul unor obraze cari anevole simt usturimea.

Ne-a mai înjurat apoi — d. Gorun de la *Voința Națională*...

Ce sîntem noi de vină dacă în ziaristică d. Gorun, ca ori-ce gorun, nu produce de cît ghindă ordinară?

Consumă-'și d. Gorun în pace producțiile sale și înjură-ne în năinate că noi nu ne supărăm.

Înjură-ne toți acela ale căror laude ar fi înjurături pentru noi.

Moș Teacă, cu pamponu-i de mare ținută înșfîț tanțuș în chipul lui sistem nou, pășește victorios peste pragul secolului al două-zecalea.

CĂRTILE DE VIZITĂ

În ajunul fie-cărui an noș revine obiceiul cărților de vizită. De rîndul aceste obiceiuri a revenit cu atît mai mult cu cît aștîm în pragul unui noi vao, al u-nu vao care se anunță ca reformatul al obiceiurilor învechite.

S'a propus și se propune meară prin ză-are desființarea obiceiului de a se trimite cu ocazia Sfîntului Vasile cărți de vizită și de a se întrebuișă dăstul acestor felicitări la scopuri filantropice. Cîine nu sînte să-și un toi de sașid cînd, în ziua anului nou, este asaltat de un întreg morman de picuiri cu oite e bucușă de carton de ferma aceasta aproape stereotipă:

Popescu
Student și funcționar

S. I.

București

Adică serios crede domnu Popescu că trebuia să se deranjeze ca să-'și trimească numele săd tipărit pe carton acolora cari au avut postea improprietă de a sta odată, acum doi-trei ani, la aceeași masă cu dînsul într-o bertrie? Adică domnu Popescu n'ar fi făcut de o mie de ori mai bine să 's donat suma obeliușă pentru așă de cărți de vizită unei societăți de binefacere de economii, săd... sau... mai știu eu ce?.. să se fi abonat la *Moș Teacă*, după ce o va fi completat pînă la zăo lei?

Sînt aștă și altele opere caritabile și de binefacere — și cine face mai mult bine de cît *Moș Teacă*? — În cît e o săvîrșită destrăbălare ceea ce se face la noi cu distribuirea cărților de vizită de Anul nou.

Așa fiind, noi cari în tot-d'auna ne-am gînit la interesele cititorilor noștri, le vom da astă-și cîte-va sfaturi, menite să facă să depărșă din moravurile noastre cărțile de vizită cu s. f. p. z. a. n. v. săd pur și simplu cu s. f.

În primul rînd, acela cari vor voi să urmeze sfaturile noastre vor trebui să renunțe și desăvîrșire la cărți de vizită. Și, pentru-că buna cuvință cere de de Anul nou să se trimească omosocului dovada de atențiune, se va urma prescripțiile de mai jos.

1) Dacă amicul e în opoziție trimiteți-i una pereche pantaloni groși.

2) Dacă din contra amicul săd bine transmiteți-i un oadod oaro-care. (De preferință un abonament la *Moș Teacă*).

3) Dacă amicul e o amioș fariț-vă de a-i trimite pantaloni, fie e chiar în opoziție.

4) Dacă vreiți să faceți pe galantou față de un inferior trimiteți-i un bileț nu cu numele d.-v. ci din cele iscolite de d. Anton Carp.

5) Dacă voțiți cu ori-ce preț să vă felicități prietenii felicități-i prin telegrama.

6) Dacă țineți să vă felicități creditorii plătiți-le datorile.

7) Dacă aveți nenorocita ideea de a vă exprima sentimentele de... cum să zic... de iubire față de soacra voastră trimiteți-i... ce va ieși oap. Noi ne declinăm compătimia asupra acestui punct.

Și cu modul acesta garantăm pe oinoi anii oă plaga cărților de vizită va dispăre.

Pac.

„Moș Teacă”.

BACȘIȘURI ȘI CADOURI

— DADA EUGÈNE CHARVET —

Domnul, cu aerul posesorilor. — Am făcut lista bacșișurilor și cadourilor ce avem de dat. Făcând cea mai mare economie, tot nu scăpăm fără 916 lei!

Doamna, zâmbind în sus. — 916 lei!! Nu cumva trimiteți cadouri și bacșișuri și în provinciile subjugate??

Domnul. — Ascultă pomelnicul: Mai întâi, 30 de lei portarului nostru.

Doamna, scandalizată. — 30 de lei!! Ce, vrei să ne compromită? Primind o sumă așa de mare, omul ăsta o să 'și incipuiască la sigur că ne ascundem de poliție și că vrem să-l cumparam tăcerea.

Dă-i numai 10 lei, e destul.

Domnul, cedând. — Pie și atîr. Acum am mai scris în lista mea cu cite 2 lei pe fie-care băeț de la furnisorii noștri: băcan, măcelar, etc. cari ne aduc tîrguiele sus la etajul al doilea.

Doamna, severă. — Nici odată nu voi încuraja imoralitatea bucătăreșei mele. De cite ori mă duc la bucătărie, o găsesc de gît cu cite unul din băieții ăștia, și cînd îl fac morala îmi rîde în nas. Nu voi permite nicîi odată ca să încurajez prin banii tăi pe amanții acestor creaturi... Fîind-că veni vorba de ea, îmi place să cred că n'ai pus-o în lista bacșișurilor... Nu pot face această insultă repede... tîu pentru bunele moravuri!

Domnul. — Ba da, o 'scrișesem cu 20 de lei.

Doamna. — Chiar de astăzi seară îi dau drumul. Prin urmare, șterge și pe bucătăreasă și pe băieții ei de prăvălie.

Domnul, continuînd. — Factorului poștal cinci lei.

Doamna. — Pentru patru scrisori pe cari ni le-a adus în tot anul... patru, le-am înnumărat... e cam scump... vine cite un leu și 25 de bani de scrisoare.

Domnul. — Așa e, dar el îmi dă în schimb o feliță în poezie.

Doamna. — Atunci dă-i cel cinci lei... Însă caută dacă poți să i te dai piesa cea de plumb cu care te-a păcălit acum un an la Moși, în imbulzeală.

Domnul, continuînd. — Patru bucătăreșe a cite 10 lei de cap, fac 40 de lei.

Doamna, mirată. — De unde ai mai scos și bucătăreșele ăstea?

Domnul. — De la cei patru prieteni în casele cărora am fost poștiți de mai multe ori la masă anul acesta.

Doamna, cu un ton grav. — Scumpul meu, nu comite această supremă moșie!

Domnul. — Cum așa?

Doamna. — Dînd bacșiș acestor femei, tu ai aerul că le mituiești ca să ne

trateze bine cînd vom mai fi invitați la prînz de stăpîni lor. Ne dîndu-le bani, din potrivă, arătăm perfectă noastră încredere în viaa dorită ce auămi ei noștri de a ne ospăta din belșug... Treceam la capitolul cadourilor.

Domnul. — Lui Popescu...

Doamna. — Cum! Faci cadouri aceluia ăstuia?

Domnul. — Precum tu ai înnumărat scrisorile aduse de factor, eu fac socoteala bilețelor gratis de teatru cu cari l'am ciupit pe Popescu... pe „iubită doamna Popescu” cum îi scrieai tu în tot-dăuna în fruntea scrisorilor prin care-i cereai o lojă sau cite două stalu... Oferindu-i acestui excelent băeț un baston de 20—30 de lei, îi rambursăm biletele pe cari ni le-a dat cu cite cel mult 50 de bani upul... Ce, nu cumva și asta e risipă?

Doamna, nervoasă. — Halde, halde, nu mai discut. Îți place să dai în dreapta și 'n stînga... dă prin urmare... asvîră chiar mobilele noastre pe ferestre dacă 'ți face plăcere... Uite, juvăricalele mele, vrei să-ți le aduc? Împarte-le pe pe ele bucătăreșelor...

Domnul, continuînd. — Unchiului meu Nae, un cîșornic de 200 de lei.

Doamna, furioasă. — Oh, aluia niciodată! Nimic! Îmi chiar o ceapă degerată! Te opresc!

Domnul. — Dar, din potrivă. Mai bine să-i dăm lui decît unul altuia, căci tot ce-l dăm o să se 'ntoarcă tu în oasa noastră, de oare ce ți sînt unite moștenitor... Și, mai la urma urmei, ce-al tu de ais contra acestui biet bătrîn de 96 de ani?

Doamna. E de rea oredin! Cum își permite să trăiască pînă la o asemenea vîrstă? Cînd a fost să ne căsătorim, unchiul tău o să se convingă pe tata l'a fă-ut a întrezări ca o speranță curînd realizabilă moștenirea aceasta, căci pe vremea aia avea deja șaptesecze și cinci de ani... Și de douăzeci de ani el trăiește fără a se gândi să se fce de cuvînt... Încă odată: aceasta e fapta unui om de rea credință.

Domnul, fără a discuta temeinic această acuzație, se pregătește să urmeze citirea listei, dar Doamna îl împiedică exclamînd:

„De altminteri, m'am săturat de lista asta pe care sînt însemnați toți oșii și-au trîsnit prin cap și din care sînt sigură, lipsește singura persoană a căreia îi ești dator cadouri.

Domnul. — Ce persoană?

Doamna. — Eu! Pun rîmășag că m'ai uitat.

Domnul. — Te 'oșeli, căci (bîr tu închei lista. Ba încă am avut ingenioasă idee ca să dau cu o piatră două lovitură, făcînd dintr-o dată doi fericiți... A înu te-am uitat, dragă mea, nu!

Doamna, îmbălsădită. — Ah! atunoi citește rep-de, dragătu!

Doamna. — Iată, așa-îl: scumpel și iubit-l mele neveste... 25 de metri de flanelă.

Doamna, surprinsă. — Flanelă!... Ce să fac cu ea?

Domnu. — Ca să-mi faci pantaloni.

S. I.

CRONICA TEATRALA

TEATRU DE CRĂCIUN

Teatrul Național a dat în ajunul Crăciunului o mare reprezentație în beneficiul casei de pensii a artiștilor. De oarece *Moș Teacă* nu a apărut în zilele de Crăciun, sîntem nevoiți să facem de abea în numărul de astăzi critica teatrală a acestei reprezentații.

Reprezentarea s'a dat cu *Vasilache* și cu tenorul Dimitrescu.

Excelența dramă shakespeariană *Vasilache* a avut un succes desăvîrit. Rolul titular, de și unul din cele mai grele roluri, a fost susținut cu mult brio, interpretatorul ne-a redat cu multă finețe și cu o artă deosebită tipul clasic al lui Vasilache, acest erou de care sentimentul datoriei învinge toate pornirile josnice ale omului crescut în societatea unor depravați. Cine nu l'a cunoscut, măcar o dată în viață, pe Vasilache, pe eroul atitor acte de adevărată bravură și al altor reprezentații de la Moși. E adevărat că mediul influențează foarte mult asupra personalității lui Vasilache și că, crescut cum e la Moși, el s'a simțit foarte jenat pe scena Teatrului Național, în atmosfera aceea în care praful și mirosul de turtă dulce era înlocuit prin odoarea opoponaxurilor, a patchouliului, a Ylang-Ylangului.

Or-cum, scena II din actul al III-lea, în care Vasilache se luptă cu Satana și în care își pierde nasul de carton, a captivat publicul și l-a mișcat pînă la lacrimi. I s'au făcut de asemenea ovațiuni în marea scenă finală cînd, cu o singură lovitură de pumn, reușește să înfigă pumnul în pieptul adversarului său și să-l prezinte pe acesta în toată goliciunea lui umplută cu paie.

Într-un cuvînt *Vasilache* a eșit bine și a reușit să ne dea impresia că am petrecut cite-va ore la Moși. Direcția trebuia, pentru ca să ne dea mai bine impresia naturalului, să dispue vinărea în bufet a «Zăpăcelea», băutura națională nelipsită la un Moși care se respectă.

Reprezentarea s'a terminat cu tenorul Dimitrescu care a cîntat cunoscuta bucată a lui Adam, *Crăciunul*. A fost bisată mult gustata arie care se cîntă de obicei în Ajun:

Am sosit și noi o dată
La moșii an' cu sîmîntate.
Ne dați, ne dați
Or nu ne dați?

Sganarello

Biblioteca Județeană „Ioan N. Roman” Constanța

CALENDAR PE 1900

Ca reporter la *Moș Teacă*,
Inzestrat c'un strașnic fler,
Cu plavazul scos din teacă,
Eri m'am transportat în cer.

Am cerut audiență
Suveranului de Sus,
Ce cu multă complezență
Multe taine 'mi-a fost spus.

El mi-a spus ce o să fie
Anul care 'ncepe-acum;
Doamne, ce poliloghie!...
Dar, mai bine să rezum:

IANUARIE

O să fie frig, zăpadă,
De cum-va n'o fi timp bun.
O s'avem lei noi, grămadă,
Său nici francul de tutun.

Unit, pe la Eforie,
Vor petrece 'n bal mascat;
Alți, ling'a lor soție,
Se vor pune pe... căscat.

Sindrofii cu ceală și maus.
Plictiseală. Criză. Ger.
Său chihluhanuri și repaus,
Dacă omu-l rentier.

FEBRUARIE

Nunți *en gros* că-l carnavalul.
Zeci duzină de 'nsurăteți.
Apoi: certuri, tribunalul,
Și divorțuri cîte vre...
Zău mai bine-l de holte!
Inimă groasă ca tovalul,
Pentru dinșit carnavalul
Trece lin, ușor, ca valul!

MARTIE

Vă prezic că luna asta
Va cădea tocmai în post,
Veți minca fasole... Basta!
Epilogu-l lucru prost.

APRIIE

Covor verde se va 'ntinde
Peste cîmpul sterp, pustiu.
Mulți paltonul 'și-l vor vinde...
Ca să 'și ia un pardediu.

Dar Aprilie-l cu toane,
Soarele-l cu dinți adesa,

Cei ce nu mai au paltoane
Une-ori cam intră mesa.

M A I U

Înflori-vor trandafirii,
Dar va crește și spanac,
Căci e timp prielnic Liri
Pentru-al Muzelor cirac.

La zi'ntă, Nădejde, care
Azi este redus la zero,
Va porni cu larmă mare
La grădina Trocadero.

Va veni apoi Mată zece
Cu bengal și luminașil,
Cu rahat cu apă rece
Și potop de decorașil.

I U N I E

Toți băeți de prin școala
Vor ajunge 'n jalinic hal,
Apucați de crudă boală
La examenul final.

Blestemata de grecească
E al morbului baccil
Ce ca țiru-o să slăbească
Pe plăpîndul biet copil.

I U L I E

O s'avem mare căldură,
Veți vedea, sint bun proroc,
Doar în vilegiatură
Nu e soarele de foc.

Veți pleca deci la Sinaia,
De-aveți timp și bani peșin,
Iar de nu vă veți lua baia
La Erdreich în basin.

AUGUST

La Constanța în oteluri
O să fie mușterit,
Cîte stele sint pe ceruri,
Cîte'n mare sint scrumbii.

Și,—sărata cum e marea,—
După atita săratură,
Fudulie e mîncarea,
Toți dau zor la băutura.

Din acreală, din pileală,
Din guvidit cu piper,

Veți avea fără 'ndoială,
Pe uscat, „malul dă mer”.

SEPTEMBRIE

Toamnă, ceață, guturaluri...
Zaiafeturi mari la vii;
Lăutarii tipă'n nauri
Briulețele sglobii.

De la băi lumea se'ntoarce.
Toți sint lefteri, la aman;
Ca lămia de-i vei stoarce
Nu le scoți un gologan.

Iar Moș Teacă, la cazarmă,
Ca să-și verse din necaz,
Trage ghionturi, face larmă
Și injură de ceapraz.

OCTOMBRIE

Fulgi de nea încep s'aștearnă
Pe pămînt un alb lîntoliu,
Iar pe cer posac de iarnă
Norii-au pus un crep de doliu.

Frigul te cam strînge'n spete.
Toți dau buzna'n berării...
„Ia mai dă-mi un țap, băte,
„Și la cont să mi le scrii!”

Gospodinele's grăbite
Ca să pună murături,
Pivnițele gem tixite:
Case grele, multe guri!

NOEMBRIE

Blăni, căciuli, șoșoni, manșoane,
Și chiria vine-acum,
Palării pentru cucoane:
Poliți la jupin Avrum.

Sus la Club, la masa verde,
Ahtiați după noroc,
X. ciștigă, Y. pierde,
X. e vesel, Y. foc.

DECEMBRIE

Și'n o mie nouă sute
Tot buclucuri și nevoi!
Trenuri ce nu merg mai iute
De cit carele cu boi.

Tot Crăciun. Tot îmbutare
Cu diverse mărunișuri.
Și-apoi anul nou—oroare—
Cu infamele-l bacșișuri!

Reporter

IN PRAGUL UNUI NOU SECOL

Cu o mîndrie pe care nu vedem la ce am asune-o anunțăm cititorilor noștri că cu începere de la prima secundă a primului minut al primului ceas din prima zi a lunii ianuarie 1900 curent am intrat în secolul al douăzecilea.

Nu e vorba, astronomii — aia cîră caută pete în soare — spun precum că încă nu s'a sfârșit secolul al nouă-zecelea și că mai avem de furcă cu dînsul pînă la anu. Dar cine are vreme să l'asculte? De-ar fi să nu ne îngăpmăm un an nou și cu mulți dintru noi n'ar mai apuca să pîzără la cărți cu prielul ultimului revelion al secolului. De-aia bătrînul Cronos a dat și el cu destulă la ceașorînă vremei în beneficiul nostru, și în ciuda lui Camille Flammarion și a Papoi de la Roma serbăm cu solemnitate ce se cuvine apariția noului veac.

(Hit ca, pentru că nu s'au rămăie nimeni în pagubă, să serbăm și la anul, cu acelaș tîmblăst, nașterea secolului al douăzecilea.

Cîte satisfacții oferă firei noastre orgioase noua împrejmuire creată prin faptul că am intrat într'un nou veac! Cu cît îfios vom putea spune, referindu-ne la ceea-ce am scris în vre-unul din numerele noastre trecut: „după cum spuneam în numărul nostru cutare din secolul precedent...” — iar celor car' de-abia de acum încolo văd lumina zilei, cînd vor fi mari, cu ce sentiment de conștiință superioare le vom vorbi despre împlinirile și obiceiurile din „veacul trecut”!

Să curvine să aruncăm o privire retrospectivă înainte asupra noului secol, și să vedem ce ne promite acest al nou știm al cîtelea copii al bătrînului dar — s'au n'ot fie de deochi — verdelui Timp.

Ce se știe cu siguranță despre noul secol este că va trăi o sută de ani, o sută de ani în cap.

Ce se știe cu mai puțină siguranță despre noul secol este că pe terenul progresului și al civilizației va realiza minuni pe cari nici imaginația cea mai nelămurită a celui mai fantastic scriitor din veacul trecut nu le-a putut concepe.

Așa, se spune — noi repetăm zvonul cu toate rezervele — că în cursul noului secol va dispăre instituația medievală a celor ce sînt în întăzire cu abomenul la gașete. În privința acestora nu sînt glîntim atît de sceptici, în ci obia că îndrăznim să formulăm — la adresa celor ce sînt în categoria aceasta față de valoroasa noastră revistă — rugăciunea de a fi la înălțimea exigențelor secolului inaugurat.

Se mai spune că în cursul noului secol se va declara dezarmarea universală a creditorilor, prin desființarea corpului atît de odios al portărilor, și că în acelaș timp sistemul vînzării obiectelor în rate va lua un avînt neîncercat pînă acum. Se înțelege de la sine că nu înăscăm și noi pentru această reformă, — cu cîte un palton cu blană de fies-care cap do redactor.

În ceea ce privește barbara instituție a soarelor, oameni vrednici de credință ne asigură că secolul al douăzecilea nu se va aurge fîră să se fi descurșat în remedii în contra terribilor maladii de cari suferă de obicei mamele nevestelor noastre: unghile, dinți și coardele vocale.

Să dea Dumnezeu!

Dar aci nu se isprăvesc toate cu bună-ță al noului secol. El va mai aduce cu sine rezolvirea multor probleme cari agită de astăzi vremea omenească. Iată cîte-din ele aceste soluții:

Cîrma balonului va deveni o realitate înăc în primele zile ale secolului. Se va practica un procedeu ingenu și simplu, la care te mîră cu nu s'au gîndit cîi din secolul precedent: Se va înhăma

anume la un balon patru cînoi vulturi puternici și flămînzi pe dinaintea cărora pîndit balonului va plimba bușuță apăsătoare de carne. Vulturi vor năzuie vecinic spre carnea care vecinic va fi departe cu cîțva centimetri de ciocul lor, și mișcarea aceasta de propulsie a lor va ține locul actualilor motoare. Dîndu-se cîrnelor o direcție care-care balonul va fi tras de vulturi într'acolo, și astfel se va fi rezolvit problema cîrmei balonului.

Și primăria capitalei care s'a grabit să se angajeze pentru cîntecul zecii de ani față de societatea de tramvai!

În acelaș mod se va rezolvi și chestia cîrmei vaselor submarine. În loc de vulturi vor fi înhămate două balene, înaintea nasului cărora se va plimba în direcția voită o undă cu petșorii lor favoriti.

Procedul acesta de a se întrebuinta forma ca motor a fost cunoscut și în secolul trecut, cu atîta deosebire doar că el nu se aplica debitoacelor, ci oamenilor. Semeni noștri flămînzi conduceau — sîracii! — mîcina lumii.

Dintre celelalte multe minuni pe cari le va aduce noul secol mai cităm:

Se va găsi un remediu eficient în contra obeliei și chiar în contra guturaiului. Împotăzită cu aceste crîșnăse progres medical va avea atîtuși tot dreptul ca în schimb să omore pe cei cari cer de la dînsa și tîmblăduirea altor rele ale omenirii.

Ziarele nu vor mai debita atîtea minciuni în trei ediții pe zi, iar din luptele opoziției în contra regimului nu va fi exclusă în tot-d'una or ce bună credință.

Bărbierii nu și vor mai găsi prîncă de vorbă în starea vremii. El vor abandona atît de mult exploatata de dînsii meteorologie, pentru a găsi subiecte de conversație pe alt teren, virgin încă.

Cultivarea sticlei va fi neglijată cu de-akșorine. În locul procreșturii primitive întrebuintate pînă acum la fabricarea șahărului se va lua în exploatare abdomenul diabeticilor, între cari acela al lui dom' Paladu va ține ca să zicem așa un loc de frunte, non plus ultra și hors concours în noul secol cîi în el expirat.

În fine, noul secol va aduce, cu sine realizarea celor mai mari perfecțiuni în arta războiului și a înarmărilor. De unde pînă acum în materie de ucidere a semenilor noștri de-abia am ajuns la gloante dum-dum și la tunuri aruncînd bombe umplute cu petrol, în noul secol se va inventa tunuri aruncătoare de curenți electrici de miș de volți pe o rază de sute de chilometri. Un singur tun de acest fel va putea ucide într-o singură clipă o întreagă armată aflată la o distanță colosală. Și cîi mai răi posibilități vor trebui să realizeze că aceasta constituie un păgînt pe scara progresului și a civilizației.

Cu un curvînt, toate lucrurile vor merge înainte, numai Claymore va da îndărît, pentru că „ast-fel îmi este sexul, nu e vîră mea!”

Cît despre *Mos Teacă*, el va sta pe loc, pentru simplul motiv că a epuizat toate progresele posibile în materie umoristică.

Și-apoi, grație civilizației la care va a-junge omeneșca în cursul noului secol, oamenii noștri vor avea destulă ocazie de a muri, fără să mai fie nevoie să contribuim și noi la sporișea cîrmei mortalității intervenind cu infailibila noastră armă ucigătoare: risul.

Mos Teacă urează cititorilor săi să treacă prin noul secol neclărit de nici un automobil și teferi de ori-ce alte accidente inerente unei civilizații intense, și le promite că articoli prin care va inaugura secolul viitor, al două-zeci și unu-lea, va fi și om trăi și de cît acesta.

Om trăi și cu vedea.

Dublu les

Correspondenții noștri din provincile sunt rugați să ne soaze dacă în timpul și din cauza sărbătorilor am neglijat eminentele lor producțiuni.

H. HEINE LA „MOȘ TEACĂ”

Cetitorii noștri știți că mai zilele trecute s'a serbat centenarul năsterei lui H. Heine, veselul și sentimentalul poet german. Noi, fiindcă Heine nu era de a' noștri, am aruncat asupra'i gîulgiul tăcerii și nu am făcut că nici nu vrem să știm de așa cevași.

Dar iată, o, dimiăzică! că telefonul înțepe să zbrîrăie oribil. De grabă mă prezantă la apel.

— Allo!

— Allo!

— Mă rog, cu cine avem onoare?

— Cu Heinrich Heine în persoană, în-gratule de la *Mos Teacă*.

— Pardon, d-le, dar ai noroc că ești too-mai în lad, ad-le!

— Scurtă vorba, răcane, cîoi am să 'fi fac o imputare: de ce n'ați scris voi nimio despre mine, de ce nu ați sărbătorit acotînd un număr festiv și special?

— Hîm! răspunși ești sardonice. Asta'! chestie de administrație! Naia nu cîștiea frumusețile d-tale nemțeste și priopei bine că nea Niță Berechet n'ar fi fost de fel satisfăcut cînd ar fi văzut o... aia, poezia nemțească, răsfățindu-se în coloanele lui *Mos Teacă*, organul săi mult iubit.

— Ba, să am pardon, amice; nu'! vorba aci de nemțește, doamne ferește, ci de romînește, cîi se romînește.

— Cum, năisurule, strigăci ești entusi-asmă, țîi romînește, scrii romînește?

— Ba încă cum? De-acela raportează de fîrșunță d-lei director al lui *Mos Teacă* să vie peste un ceas la telefon, ca să'i comunio o poezie de-aioi, din fundul Tartarului.

Zis și făcut. Peste un ceas posedam următoarele strofe:

CÎNTECELE MELE

Floricole-ași vrea să fie

Cîntecele mele;

Le-ași trimite n'ar dar poaste

Mult iubitei mele.

Skruturi-ași vrea să fie

Cîntecele mele;

Le-ași depune pe obrazii

Prea iubitei mele.

Măzărice vreau să fie

Cîntecele mele;

Supă bună, excelentă

Am să fac cu ele!

Și-acum, cînd putem striga cu deplină convingere pe romînește: *Erika*, anunțăm cu cea mai vie plăcere geniala colaborare din infern a lui Heine, care, după cum se vede din eşantionul de mai sus, e tot atît de spiritual pe lumea aflată pe cît fu în lumea ast-laltă.

Sic, d-le Hasdov, că spiritistul d-tale de-atîția ani n'a putut face nici cîtăcurăm noi!... într'un moment de bună dispoziție; țîa pus Heine capacul!!

Farmanon

CADOUL CEL MAI NIMERIT

Iată un titlu de articol care atrage numărul de cît atenția și interesează în cel mai înalt grad lumea, în a-junul anului nou.

Toți sînt în căutarea cadoului celui mai nimerit, căci nu poți să oferi ori-ce și să nu îți seamă de persoana căreia îi faci cadoul. Al risca să fii tratat cu refuz sau cu vorbe proaste dacă, bunăoară, ai face cadou de anul nou: unui tânăr deputat guvernamental un biberon, unui ziarist o pereche de foarfeci, d-lui Iancu Brătescu un aparat pentru filtrat apa, unei domnișoare din pension operele complete ale lui Nicu Meț elegant legat în piele și caucim, lui dom Paladu o cutie cu sapun de violete, și așa mai departe.

Trebule mult tact, multă bătaie de cap pînă să alegi un cadou care să procure persoanei ce-l primește mulțumirea dorită de tine.

Pentru a scăpa de încurcături, publicul obișnuiește să se adreseze ziarelor, aceste efine enciclopedii cari te învăță de toate: cum se rezolvă o dificultate politică sau financiară, cum se 'njură ca la usa cortului, cum se prepară maioneza de cegă, cum se face copil, cum se comit greșelile de gramatică etc.

Pînă acum, în ajunul anului nou, persoanele în căutarea unui cadou n'aveau decît să citească *Universul* și găsească imediat următorul „aviz important” :

NOU! NOU!! NOU!!!

Cele mai frumoase cadouri cari se pot face amicilor de anul nou sînt următoarele.

Un casornic cu 7 capace de carton oxidat, cu muzică și cu scobitori de dinți electrice. 2 lei 75 b.

Fomada italiană, preparată de renumitul doctor japonez Kiul-Nix-Mof-tang, pentru creșterea părului în să-
pila pieșoarelor pentru creșterea nău-
rilor cîrne, vindecarea pelagrei și atir-
pieza molurilor. Un borțanas. . . 0 lei 40 b.

Invalidei cu cap de lemn, mare roman de senzație, în fașioarele ihe-
traste. 1.50

Stingo de muncă vădău, cel mai sigur remediu contra reumatismelor cro-
nicie, a mîtăreții și febrei atonice. Fla-
conul. 0.70 b.

Săpun obilmo-magnetico, pentru curățitul pietrelor și petelor de pe obraz și de pe haine, fără durere și fără cu-
tă. 0.85 b.

Încurcătura, nedumerirea ama-
torului de a găsi un cadou nimerit

devenea, însă, și mai mari în urma citirei gazetelor. Poftim de-alege dintr'un pomelnic de 5.000 de ca-
douri, cari te ispitesc toate prin
fabuloasele lor calități descrie cu
schepis de ziare! Cititorii aveau în
tot d'una ceea ce francezul numește
„l'embarras de choix”.

Ei bine, cu plăcere am văzut că,
anul acesta, ziarele noastre au re-
nunțat la vechiul lor sistem de a re-
comanda cititorilor cadouri cu top-
tanul, cari îi zăpăceau, le făceau
grea dacă nu imposibilă alegerea.

La sfîrșitul secolului al nouăspre-
zecilea, gazetele romine, uitînd
ori-ce deosebiri de culoare politică,
de format, de preț, de naționalitate
și de sex, și-au dat fratește minile
pentru a recomanda publicului într'
un perfect acord, un singur cadou,
acelaș cadou.

Am văzut cu agreabilă surpriză
în toate, absolut în toate gazetele,
un anunț redactat aidoma, pîrînd
cu litere groase acest titlu atrăgător:
**Cadoul cel mai nimerit este co-
dul d-lui Hamangiu!**

Ei, bravo, iată un cadou admi-
rabil. Felicităm sincer pe d. Leon
Alcalay, editorul, pentru excelența
sa idee.

Codul d-lui Hamangiu este codul
ideal, el va rămîne prototipul ca-
doului, de aceia propun ca pe viitor
opera distinsului jurist să se nu-
mească în loc de codul civil și pe-
nal: *Cadoul civil și Cadoul penal* de
Hamangiu.

Utilitatea acestui codeste imensă,
el e obiectul cel mai necesar din
lume.

Vreți să faceți o splendidă sur-
priză unui prieten al dumneavoastră?
Cumpărați Codul Hamangiu și
trimiteți-l-i. Îi veți face o plăcere
extraordinară.

Fericit posesorul unui asemenea
juvaer, bunul dv. amic va fi admi-
rabil înarmat în lupta pentru traiul.
Spre exemplu:

El va voi să-și ucidă soacra, să
comită o escrocherie, să dea fœc
propriilor sale prăvălii dacă e negus-
tor, sau să spargă o casă Wertheim
și să fugă la America cu banii sta-
tului dacă e funcționar civil ori ca-
sier militar.

Vă închipuiți ușor în ce penibilă

perplexitate s'ar fi găsit acest ex-
celent amic, dacă dv. n'ați fi avut
providențiala idee să-i dăruiați un
cod Hamangiu.

Mulțumită cerului și d-lui Alca-
lay, însă, dv. i-ați făcut cadou ne-
prețuitul cod. Amicul n'are decît
să-l deschidă, să-l sfîșiască, și să
și aleagă crima sau delictul a că-
ror făptuire prezintă pentru el cele
mai numeroase avantagii. Dacă-l
convine munca silnică pe viață, el
va comite asasinatul cu premeditare
asupra iubitiei sale soare; dacă pre-
feră numai cîți va ani de închisoare
corecțională va săvîrși delapidă-
rea prin efracție, sau numai un
simplu și nevinovat fals în acte pu-
blice complicat cu plastografie.

Cititorii, grăbiți-vă și dăruiați prie-
tenilor și cunoscuților voștri Codul
Hamangiu, talisman fără preț deși
costă 25 de lei, și fiți încredințați
că delicata noastră atenție nu va
rămîne nerecompensată: persoa-
nele cărora le veți face acest superb
cadou vă vor păstra o eternă re-
cunoștință în fundul inimilor și al oc-
nelor.

Tarascon.

**Nămăruș trecut al lui Moș Teacă n'a
epuizat complet în capitală.**

Uaele din rotațiile noastre, obosite
de excozul de muncă la care le-a
supus enormul tiraj de am avut, au
fost transportate la spitalul Colțea.

Aducem acestea la cunoștința co-
respondenților din provincie cărora
nu le-am mai putut trimite supliment-
ul de foi ce ne-au cerut.

INTRE PICTORI

Primul. — Uite, îți spun drept, am
adesea momente cînd mi se pare că sînt
cu totul lipsit de talent; o, e îngrozitoare
tortura pe care și-o dă conștiința asta
a completelor tale nepuținți! Ai și tu
une-ori impresia asta?

Secundul. — Da.

Primul. — Cum, și tu disperi une-ori
de tine?

Secundul. — De mine nu — dar de
tine!

DIN MEMORIILE UNUI OFITER ÎN REZERVĂ

LA TIR

Cum am intrat în luna Iunie grija instrucției s'a dus. O dată pe săptămână făceam tirul, la care mergeam pentru că era scris în regulament și pentru că statul avea un număr de cartușe cari trebuiau stricte de florile mărilor.

Cu ce ne-am ales noi din cele cici-spre-zece ședințe de tir? Ce a elstigat statul și cu ce s'a folosit țara? Trăgeam și noi așa cum puteam, și cum eram dispuși, numai spre a descărca arma; fără să ne pese dacă avem să nimerim în țintă la 600 metri ori în pământ la 20 de pași.

Ne plăcea însă tare mult să mergem la tir pentru că eram mai liberi; nu steteam în front și ne puteam tolăni pe unde ne venea mai bine, numai când vrea colonelul trebuia să fim drepti.

După ce executam tragerea respectivă ne duceam să cumpărăm cireșe, ori beam brăgă, ori mlecăm cornuri și brânzoaice aduse de negustorii cu sape tururi la pantaloni.

Ne plăcea însă, în deosebii, să primim cind trăgeau camarazii israeliti. Mai neli unul nu pusesse în viața lui mla pe o armă și se temeai mult de ea ca de... un rac.

O dată doi camarazi d'al nostru, ne avind de lucru, se apucă să bage și mai mare spaimă într-unul care avea pomenita naționalitate.

Uitindu-se la arma lui, începură să facă o față îngrijită și să 'i spună că, ba ruginită, ba cu ghiventurile deteriorate, ba plină de praf, și cind o cură... trose! se va face buciți.

Curajosul apărător al țării o băgase pe minecă; se îngăbeni ca turta de ceară și nu rugă pe noi să 'i dam unul arma noastră cind o fi să tragă.

Da de unde!

Din peste o sută de soldați bacaleureați nici unul nu voi să 'i dea pusula. Se părea că au înțeles de ce e vorba și se deslășău pe seama spaimel care 'i cuprinsese.

Ne știind ce să mai facă se duse la căpitan, și-l întreabă dacă arma lui nu presintă defectuoziități cari are face-o să se spargă.

Căpitanul, văzind figura palidă a soldatului, examină arma și 'i spuse:

— N'are nimic.
— Dom'le căpitan, stăruie bietul Ioilescu, vă răg s'o observați bine.

Căpitanul începu să riă.

— N'are nimic, omule, nu înțelegi? Marș la loc.

Cu toate asigurările căpitanului, camaradul nostru nu era de loc liniștit. Cind îl veni rindul să tragă, trăgea de moarte. Pe față 'i eurgea riuri de sudori și tot corpul tremura ca o frunză.

Înainte de a lua pușca la ochei.

Noi, cei de la spate, îl priveam, rinzind pe infundate și așteptând să vedem lovitura plecind.

În sfârșit după cîteva minute de ochire, glonțul pornise. Dar cum o-chise Ioilescu, cum îl tremurase mla nu se știe cum glonțul isbi marginea țintei.

Un hohot de ris formidabil izbucni din piepturile celor inițiați în farsa aceasta.

— Bravo, Ioilescu! strigă unul.

— Patru zile garda pieții, măgarului care a strigat „bravo“! răsună o voce groasă și poruncitoare de la spatele nostru.

Întermsăr capul cu spaimă și ră-măserăm incremențiți.

Colonelul, călare, venise pe ne-băgate de seamă și se oprise la spatele nostru fără să fie văzut de cei cari făceau haz pe scoteala lui Ioilescu.

Cel care a strigat bravo a stat patru zile la garda pieții și jumătate din se-miplutonul care risese pr seama celui cu „frichi“ a rămas consemnat până seara.

Radu Negru

PANACEUL UNIVERSAL

— Său ce poate ziua onomastică a d-lui N. Pandulescu-Giurgiu! —

În vremea aceasta, cind toată lumea își bate capul ca să descopere cîma bulonului, în Giurgiu, orașul cînilor legendari și al d-lui Basil Epurescu, apare un ziar intitulat Anunțatorul proprietar d. N. Pandulescu, administrația Strada Comerciului 13.

D. N. Pandulescu, după cum am spus și mai la deal, este proprietarul gazetei, care la rîndul ei este proprietatea d-sale. Așa fiind, era natural ca d. N. Pandulescu să-și scrie, de Sfîntul Nicolae onomastic și să-și ureze, ca un al doilea Moses Schwartzfeld, ani mulți și fericiți. De cît comparația aceasta—o recunoaștem—nu este toc-mai potrivită, de care-ce d. N. Pandulescu, pe lingă că are un ziar, mai posedă și un buzăr, așa că e în concurență cu coreligionarii d-lui Schwartzfeld, adică cum am zice e un anti-Schwartzfeld, un anti-semit.

Și, după cum am spus, d. N. Pandulescu, sub transparentul pseudonim „Un romin“, își prezintă sincerile sale felicitări cam în termenii următori:

„Pînă de bucurie voi esclama în această zi memorabilă și voi spune fraților mei romini: serbați cu venerație ziua de 6 Decembrie a fie-cărui an.

„Cu cel mai profund respect veniți și salutați la persoană pe purtătorul de lumină, pe patronul farului electric ziarului „Anunțatorul“, pe acela ce este bîcni pe spănzarea jidovilor, pe rominul cu sînge nobil, iubitorul nostru director N. Pandulescu“.

Felicităm și noi pe bioul de despinarea jidovilor și ne asociăm la exclamațiunile d-sale:

„Trăiască d-l N. Pandulescu!
„Felicităm ziua onomastică a d-sale!
„Jos dușmanii creștinismului!
„Afară trîntorii periculați!

„Da! Acestea le zice toți rominii în genere împreună cu mine“.

Adică d. Pandulescu face pe modestu cînd, în loc să se felicite pe sine, își felicită ziua d-sale onomastică și declară asociat la această urare pe toți rominii în genere, plus d. Pandulescu.

Că d. Pandulescu merită felicitări nu mai încapea îndoială. Căci, să ne înțelegem: oare bărbat de stat a reușit pînă acum să rezolve chestia evreiască? Nici unul. E bine d. Pandulescu a făcut-o și pe asta, fără să aibă cine știe ce pretenții.

„Tipograful N. Pandulescu (e tot același cu proprietarul-director al Anunțatorului. N. R.) nu va obosi nici o- dată spre așa și face datoria de romin pentru țara sa și pentru ea și 'i poată duce cu mai mult foc lupta împotriva haitei de jidovi, nu vî cere vre-un ajutor altul, de cît se bine-voieți ca or-ce veți avea trebură în ale tipografiei să bine-voieți a-l onora cu comanda de dv. precum și a îndemna pe prietini și cunoscuți dv. a face o comandă cît de mică ca cărți de vizită, invitații pentru nuntă, de logodnă și altele“.

Cu alte cuvinte asta e dilemă: Său voieți să scăpați de haitei de jidovi și atunci comandați-vă cărți de vizită de la d. N. Pandulescu să suferiți înainte, dacă nu faceți alis-veris aceluia care este bîcni etc. Dar nu s'a isprăvit. D. Pandulescu e un adevărat panaceu universal. Dumnezeu lui numai că e în stare ca, în schimbul unei comanda de 100 cărți de vizită să ne rezolve chestia evreiască, ci face și alte minuni.

Nu mai îmbătrăniți

SUBLIMA!

(vopsea pentru păr)

Nici o vopsea pentru păr nu există în lume, care să rivalizeze cu canaaua noastră numită

SUBLIMA

ca este adus cu mari greutateți direct din Birmania, este ceva noi de tot și necunoscut pînă acum în Europa.

D-le Pandulescu, țî-ai dat canaaua pe față! O fi ea sublimă, dar, pentru Dumnezeu, o putea mai bine să 'i-o bagă acolo... cum să zic... în Birmania alea d-tale!

— Dar să ne facem că nu 'i vedem canaaua și să trecem mai departe la cele-alte punete din programul d-lui Pandulescu.

Vorba aia, a d-lui Panaitescu:

Durerile de cap și vîrșiturile. Singular și unicul mijloc de a scăpa cine-va de durerile cele mai violente de cap cum și de vîrșiturile re-chilior, este a întrebuința Creionul Cristalin, ori-ce alte mijloace sunt fără folos.

Recomandăm călduros d-lui Pandulescu un creion cristalin, căci ori-ce alte mijloace sînt fără folos!...

C. A. P.

NU CUMPARĂȚI CADOURI

Pînă cînd nu veți vizita cunoscutul magazin

BICHOWSKY

Calea Victoriei No. 51, Casa Török

STANISLAS CIHOSKY

Avocat

Bulev. Pake No. 2.

THEODOR MAROVICI

DENTIST

Strada Știrbey-Vodă No. 30.

D^r. I. MENDONIDI

— 10, Strada Sfinți, 10 —

AL. IONESCU

frizer

Bulevardul Elisabeta, (în fața palatului Eforiei).

DROGUERIA ROMÂNĂPentru mărire afacerii, s'a mutat în **CALEA VICTORIEI No. 97**

Colț cu strada Fântânei, Casele Dobricanu, alături de:

FARMACIA LA „BISERICA ALBĂ” A D-LUI DR. A. URBEANU**ROMULUS BOLINTINEANU**

AVOCAT

Ploiești

GRIGORE RADULESCU

Avocat al Băncii Poporului

Consultații de la 4—6 p. m.

70, Știrbey-Vodă

Pelin și vinBere specială blondă și neagră

BETIN ȘI BUN !

BERARIA COOPERATIVA**PIAȚA TEATRULUI ÎN FOSTA COFETĂRIE FIALKOWSKY**

BETIN ȘI BUN !

Suncă de Sinaia și PragaSandviciuri, unt, brânzeturi*Vreți să mincați bine și cu puțin bani ?***RESTAURANTUL MITICĂ GEORGESCU**

este singurul care oferă aceste avantaje.

Clienții regulați au seara intrarea gratuită la reprezentațiile excelentei trupe Burienescu.

Adresa : Strada Cimpineanu, lângă Teatru.

D. PIERRE SOLOMON

Directorul institutului vaccinogen al Statului

Face vaccinări și revaccinări cu vaccin proaspăt,
preparat zilnic

Direcția institutului, șoseaua Kiseleff.—Telefon No. 64

Pentru chemări acasă, d-nii clienți vor trimite o carte postală

FARMACIA**„LA BISERICA ALBĂ”****Dr A. URBEANU**

— BUCUREȘTI —

97, Calea Victoriei, 97

Casele Dobricanu (Opăneasa Roșie)

LA MAGAZINUL**GRANCEA ȘI STĂNESCU****CALEA VICTORIEI**se găsește
Coloniale și delicatose de cea mai bună
calitate**ICRE ȘI ȘTELDII proaspete****COFETĂRIA TANĂSescu**

Via-o-rie de palatul Băilor Eforiei

Tot d'-na una bine asortată. — Primește
comenzi pentru logodne, nunți
și serate.

— PREȚURI MODERATE —